

Най-сетне турцитѣ наложили на покореното българско население да плаща много и голѣми данъци за чиновници, за еничеритѣ, за султана, за пашитѣ, за ходжитѣ, джамиитѣ и т. н.

И тъй, българитѣ като изгубили свободата си, изгубили имотитѣ си, земитѣ си, домоветѣ си, църквитѣ си, много отъ децата си, много отъ дъщеритѣ си и били натоварени съ тежки данъци.

А турцитѣ били хитри и умни. Да не би българитѣ единъ день да се наговорятъ и се подигнатъ противъ мусулманцитѣ, тѣ раздѣлили народа на групи, а на всѣка група дали по малко права и облекчения въ данъцитѣ, като казали, че ако помагатъ на тѣхната (турската) държава, нѣма много да ги потискатъ. Споредъ това наредили: нѣкои селски общини да имъ даватъ войници, които да имъ помагатъ въ походитѣ, или да копаятъ окопи, да доставятъ храна на еничеритѣ, да ограждатъ лагери, а когато турската войска е малко, да помагатъ въ боеветѣ. Такива села или общини се наричали „войнишки“. Войниците българи имали право да носятъ оржие, сами да се управляватъ, турци да се не поселватъ въ селото имъ, да не плащатъ тежки данъци и т. н.

На други села и общини турцитѣ давали сжщо права и свобода особено за тия, които се задължавали предъ турцитѣ да пазятъ проходите отъ разбойници, да вардятъ границитѣ, да правятъ мостове, да доставятъ коне за турската войска, да доставятъ дървени вжглища, да развъждатъ хубавъ добитъкъ за храна въ Цариградъ, да изработватъ сребърни, златни и медни украси за турскитѣ жени и т. н.

Всички тѣзи хора се ползували съ свобода: турчинъ въ дома имъ не може да ношува, храна и